

ODVJETNIK
univ.spec.iur
KREŠIMIR RASPUDIĆ

Adresa: V. Nazora 3., 51 410 Opatija, Hrvatska
E-mail: info@odvjetnik-raspudic.com
OIB: 82810652421

MB: 80573169

Mob: +385 91 794 36 57
www.odvjetnik-raspudic.com
IBAN: HR4623600001102797392

Opatija, 06. kolovoz 2026.

Broj: 013/2021

OPĆINSKI SUD U RIJECI
Žrtava fašizma 7.
51 000 RIJEKA

za
ŽUPANIJSKI SUD

PREDMET:

Poslovni broj: K-218/2019

ANTE DUKA

Na presudu Općinskog suda u Rijeci br. **K-218/2019-19 od 7. svibnja 2026.** optuženik ANTE DUKA, zastupan po Krešimiru Raspudiću, odvjetniku iz Opatije u zakonskom roku, a temeljem članka 463-467. Zakona o kaznenom postupku podnosim ovu

ŽALBU

- a) zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka,
- b) zbog povrede kaznenog zakona,
- c) zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- d) zbog odluke o kaznenim sankcijama i troškovima kaznenog postupka,

te **pobijajući istu u cijelosti** traži da se ista sa cjelokupnim spisom dostavi Županijskom sudu, kome se predlaže da žalbu uvaži, te

- pobijanu presudu **preinači** u smislu člana 486. ZKP-a i optuženog primjenom procesnopravnog osnova iz člana 453. stav 1., 2. i 3. ZKP-a, **oslobodi od optužbe**, obzirom da nije dokazano da je optuženi počinio djelo koje mu se stavljaju na teret

odnosno da,

- pobijanu presudu **ukine** u smislu člana 483 ZKP-a i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje,

odnosno da,

- da pobijanu presudu preinači u pogledu odluke o kazni, a na način da optuženom izrekne blažu kaznenu sankciju i to na način da razmatrajući prijedloge onim redom kako su postavljeni, Sud usvoji prvi za koji nađe da je osnovan.

OBRAZLOŽENJE

Osporenom prvostupanjskom presudom sud je proglasio krivim optuženog Antu Duka da je dana 11. prosinca 2018. oko 9,20 sati, u dvorištu objekta na adresi u Opatiji, Maršala Tita 155, dok je privatna tužiteljica brala mandarine zamahnuo ručnom pilom u njezinom smjeru, uslijed kojeg postupanja je privatna tužiteljica u strahu braniladesnom rukom svoje lice i tijelo, porezavši ju pritom u predjelu desne podlaktice i nanijevši joj ozljedu u vidu rane razderotine desne podlaktice, pa je na taj način počinio djelo protiv života i tijela – tjelesnom ozljedom iz čl.117. st.1. KZ/11.

Na temelju članka 117 KZ/11 osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci, a temeljem odredbe čl.56 st.1., 2., 3. KZ/11 prema optuženom Anti Duka primijenjena je uvjetna osuda na rok kušnje od 1 godine, te da naknadi troškove postupka u paušalnom iznosu od 150,00 EUR, a o troškovima nužnih izdataka privatne tužiteljice odlučit će posebnim rješenjem.

Ova presuda nije na zakonu utemeljena.

Ad.1. Pobjana presuda donesena je nakon što je prethodna osuđujuća presuda u ovom predmetu ukinuta rješenjem Županijskog suda u Dubrovniku KŽ-39/2024-3. Drugostupanjski sud tom je odlukom jasno ukazao na nedostatke prethodne presude te dao obvezujuće upute koje je prvostupanjski sud bio dužan u cijelosti provesti u ponovljenom postupku.

Iako iz obrazloženja nove presude proizlazi da je prvostupanjski sud formalno nastojao odgovoriti na primjedbe drugostupanjskog suda, sadržaj pobjane presude pokazuje da razlozi zbog kojih je prethodna presuda ukinuta nisu stvarno otklonjeni. Presuda je opširnija, ali nije uvjerljivija. Umjesto otklanjanja proturječja i logičkih nedostataka na koje je upozorio drugostupanjski sud, prvostupanjski sud iste zaključke temelji na gotovo identičnoj dokaznoj osnovi, dajući joj drukčiju interpretaciju, bez izvođenja novih dokaza koji bi mogli opravdati drugačiji zaključak.

Takav način odlučivanja nije u skladu s obvezom iz članka 487. stavka 3. ZKP-a prema kojoj je prvostupanjski sud, nakon ukidanja presude, vezan pravnim shvaćanjem drugostupanjskog suda u pogledu pitanja na koja mu je ukazano.

Nezakonitost pobjane presude *in primo* proizlazi iz bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, učinjenih *prima facie* u smislu člana 468. stav 1. točka 11.) ZKP-a, a koje su rezultirale pogrešno i nepotpuno utvrđenim činjeničnim stanjem, te imale za posljedicu povredu kaznenog zakona iz člana 471. stav 1. točka a.) ZKP-a. Obzirom da bitne povrede odredaba kaznenog postupka čine neodvojivo procesno i faktičko jedinstvo sa pogrešno i nepotpuno utvrđenim činjeničnim stanjem, te kršenjem ljudskih prava optuženog iz člana 6. stav 1., 2. i 3. Evropske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, a uslijed čega ih je nemoguće bez nepotrebnog ponavljanja izložiti po posebnim odjeljcima, to će i žalba razloge o istim, izložiti istovremeno i interpolirano u jednu cjelinu.

Ad.2. U kontekstu istaknute polazne premise o nezakovitosti pobijane presude koja proizlazi iz bitne povrede odredaba kaznenog postupka obrana optuženog Ante Duke, ukazuje da ista *in primo* proizlazi iz činjenice da je Sud pobijanu presudu zasnovao na dijelu iskaza svjedoka Hamdije Hamzića i same private tužiteljice, a na kojem se *ex lege* pobijana presuda uopće nije mogla zasnovati, jer osim njihove priče svi ostali materijalni dokazi kao i vještačenje ne potkrepljuju navedene iskaze, pa niti iskaze optuženog i svjedoka Damira Miškovića.

POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

Ad. 2.1. Pobijana presuda temelji se na zaključku da je izvan razumne sumnje dokazano kako je optuženik zamahivanjem ručnom pilom prema privatnoj tužiteljici namjerno prouzročio tjelesnu ozljedu. Takav zaključak nije rezultat objektivne ocjene svih izvedenih dokaza, već selektivnog prihvatanja onih dijelova iskaza koji potvrđuju optužbu, uz istodobno zanemarivanje svih činjenica koje stvaraju razumnu sumnju u način nastanka ozljede.

Kaznena osuda može se temeljiti samo na činjenicama koje su utvrđene s potrebnim stupnjem sigurnosti. Kada između izvedenih dokaza postoje ozbiljna i objektivna proturječja, sud ih je dužan otkloniti jasnim i uvjerljivim razlozima. U protivnom, takva sumnja mora biti cijenjena u korist optuženika, a u ovom predmetu upravo to nije učinjeno.

Nadalje jedan od ključnih dokaza na kojem se temelji pobijana presuda jest nalaz i mišljenje sudsko-medicinskog vještaka.

Međutim, sadržaj toga nalaza sud tumači izvan njegovih stvarnih granica. Iz nalaza proizlazi jedino da je ozljeda **mogla** nastati na način koji opisuje privatna tužiteljica.

Vještak nije utvrdio da je tako do ozljeđivanja doista došlo. Razlika između mogućnosti i dokazanosti odlučna je za kazneni postupak.

Kaznena odgovornost ne može se zasnivati na mogućnosti, nego isključivo na činjenicama koje su dokazane izvan razumne sumnje. Posebno je značajno da vještak nije imao predmetnu pilu radi usporedbe niti je mogao dati zaključak da je upravo tom pilom nastala predmetna ozljeda. Isto tako nije isključio druge moguće mehanizme nastanka ozljede, već ih je ostavio otvorenima.

Unatoč tome, prvostupanjski sud nalazu daje značenje kakvo on objektivno nema. Sud nalaz koristi kao potvrdu činjenične verzije privatne tužiteljice, premda vještak nije potvrđivao njezin iskaz, nego je samo odgovarao na medicinsko pitanje je li takav način nastanka ozljede moguć.

Time sud praktično pretvara medicinsku mogućnost u dokaz postojanja odlučne činjenice, a takav zaključak nije dopušten.

Ad. 2.1.1. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u fotografije mjesta događaja, raspored stabla mandarine, položaj terasa i vidljive tragove rezanja stabla.

Međutim, iz obrazloženja presude nije razvidno da je te dokaze stvarno vrednovao, a nije analizirano:

- gdje se prema iskazima pojedinih svjedoka nalazio optuženik,
- gdje se nalazila privatna tužiteljica,
- kolika je bila međusobna udaljenost,
- kakav je bio položaj krošnje mandarine,
- je li uopće bilo fizički moguće da optuženik, stojeći na nižoj razini terena, pilom zahvati podlakticu privatne tužiteljice na način opisan u presudi.

Obrana je tijekom postupka upravo na tim okolnostima temeljila svoju argumentaciju, ukazujući da prostorni odnosi između sudionika ozbiljno dovode u pitanje optužnu verziju događaja, a sud na te argumente nije odgovorio.

Izostanak analize materijalnih dokaza predstavlja osobito značajan nedostatak jer upravo objektivni tragovi imaju najveću dokaznu vrijednost u situaciji kada su osobni dokazi međusobno proturječni.

Ad. 2.1.2. Prvostupanjski sud iskaz privatne tužiteljice ocjenjuje vjerodostojnim gotovo u cijelosti. Međutim, iz sadržaja spisa proizlazi da njezin opis događaja nije u svim bitnim elementima dosljedan.

Opis položaja sudionika, dinamike zamahivanja pilom i samog trenutka ozljeđivanja razlikuje se tijekom postupka, a pojedini dijelovi njezina iskaza nisu potvrđeni ni jednim drugim neposrednim dokazom, a sud te razlike ne analizira.

Umjesto toga zaključuje kako se radi o nebitnim odstupanjima, a takvo obrazloženje nije dovoljno.

Kada se osuđujuća presuda temelji pretežito na iskazu jedne osobe, upravo se vjerodostojnost toga iskaza mora podvrgnuti najstrožoj provjeri.

U ovom predmetu to nije učinjeno iz razloga što iskaz Damira Miškovića nije mogao biti izbačen bez valjanih razloga jer je Damir Mišković jedini je nepristrani svjedok koji je neposredno promatrao početak događaja.

Njegov iskaz razlikuje se od iskaza privatne tužiteljice u više odlučnih činjenica.

Posebno je značajno što navodi:

- da optuženik nije vikao niti galamio,
- da nije vidio trenutak nastanka ozljede,
- da ne može reći je li ozljeda nastala od pile ili granja,
- da Hamdija Hamzić nije bio prisutan tijekom odlučnog dijela događaja.

Umjesto da objasni zbog čega tim navodima ne vjeruje, sud njegov iskaz odbacuje gotovo isključivo zbog njegova poznanstva s optuženikom, a takav razlog sam po sebi nije dovoljan. Poznanstvo sa strankom ne znači automatski neistinitost iskaza.

Da bi odbacio iskaz svjedoka, sud mora pokazati da je on u proturječju s objektivnim dokazima ili da postoje razlozi zbog kojih nije vjerodostojan, a takvi razlozi nisu navedeni. Naprotiv, upravo je Miškovićev iskaz u pojedinim dijelovima u skladu s objektivnim nalazom vještaka, osobito u dijelu u kojem navodi da nije moguće sa sigurnošću utvrditi kako je do ozljeđivanja došlo.

Ad.2.2.1. U tom smislu odbrana ukazuje da ovako iznesenim razlozima Sud krši i temeljni princip "*in dubio pro reo*", prema kojoj se svaka sumnja u vezi sa odlučnom činjenicom ili primjenom odredbe kaznenog zakonodavstva, mora tumačiti na način koji je povoljniji za optuženog, koji princip je detaljno razrađen stajalištima koja su iznesena u raznim odlukama Ustavnog suda. S tim u vezi odbrana ukazuje i na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka. To tim prije što pojam¹ dokaza² obuhvaća sve izvore saznanja o pravno relevantnim činjenicama koje su predmet utvrđivanja *in concreto*, odnosno koje su predmet dokazivanja u predmetnom kaznenom postupku, uključujući i opažanje³. Da je prednja žalbena argumentacija obrane nesumnjivo osnovana, zorno ukazuju i stajališta Evropskog suda za ljudska prava koja su izražena u presudi Evropskog suda za ljudska prava u predmetu *Schenk protiv Švicarske (presuda od 12.07. 1988., Serija A, br. 140)*, koja istu nedvojbeno potvrđuju⁴.

Naime, sud načelno prihvata iskaz privatne tužiteljice kao istinit i životan kada opisuje postupanje optuženika prilikom čega je zadobila tjelesnu ozljedu kada navodi da je optuženik zamahivao pilom prema granama mandarine u kojima se ona nalazila, a koji iskaz potvrđuje Hamdija Hamzić, a koji iskaz je doveden u svezu sa mišljenjem vještaka da je takav dinamizam moguć da dođe do takve ozljede.

¹ "Drugim riječima, pravno nevaljan je i onaj dokaz koji je pribavljen na dozvoljen način, odnosno na zakonit način, ali se za taj dokaz saznalo iz dokaza koji je izvorno pribavljen na nezakonit način (eng. *fruit of the poisonous tree doctrine*, doktrina plodova otrovnog drveta). Ovakvo zakonsko rješenje je logična posljedica okolnosti da je teško prihvatljiv stav o upotrebi izvedenog dokaza na osnovu izvorno pravno nevaljanog dokaza. Kriterij za ocjenu zakonitosti dokaza je izvorni dokaz. Ako izvorni dokaz nije pravno valjan, tj. nezakonit, onda je i izvedeni dokaz pravno nevaljan, tj. nezakonit. Ako izvorni dokaz nije zakonit, samo po sebi se uzima da su nezakoniti i svi drugi dokazi do kojih se došlo iz tog dokaza." -

² "Uzima se da pojam dokaza obuhvaća sve izvore saznanja o pravno relevantnim činjenicama koje su predmet utvrđivanja *in concreto*, tj. koje su predmet dokazivanja u konkretnom kaznenom postupku"- "Komentari zakona o kaznenom postupku, Zajednički projekat Vijeća Evrope i Evropske komisije

³ "Prihvata se ispravnim stav prema kome se zabrana iz stava 2. ovog člana treba tumačiti u smislu da, uz dokaze, obuhvata i utvrđivanje činjenica opažanjem. Dakle, zabrana o kojoj se govori odnosi se na sve vidove utvrđivanja činjenica, nezavisno od toga da li je to utvrđivanje zasnovano na dokazu ili opažanju, (npr., o nezakonitom načinu pribavljanja dokaza govori se onda ako je uviđaj, koji se poduzima kada je za utvrđivanje neke važne činjenice u postupku potrebno neposredno opažanje, izvršen na tijelu osobe na način da teško vrijeđa njeno dostojanstvo.

⁴ Vidi presuda Evropskog suda za ljudska prava u predmetu *Schenk protiv Švicarske, 1988., Serija A, br. 140* (presuda od 12.07.1988. godine),

Drugostupanjski su Nakon ocjene svih izvedenih dokaza ostaju otvorena najmanje četiri pitanja na koja pobijana presuda ne daje siguran odgovor:

- je li optuženik uopće zamahivao pilom prema tijelu privatne tužiteljice,
- je li privatna tužiteljica sama posegnula rukom u prostor u kojem se pila nalazila,
- je li ozljeda nastala kontaktom s pilom ili drugim dijelom stabla,
- je li optuženik uopće bio svjestan mogućnosti da će svojim postupanjem ozlijediti privatnu tužiteljicu.

Sve navedene okolnosti predstavljaju odlučne činjenice, a one nisu razjašnjene s potrebnim stupnjem sigurnosti.

U takvoj situaciji sud nije smio izvesti osuđujući zaključak jer načelo **in dubio pro reo** nije pravilo koje se primjenjuje tek kada sud nije siguran u nijednu činjenicu, nego uvijek kada nakon provedene ocjene dokaza ostane razumna sumnja o odlučnim činjenicama.

U ovom predmetu takva sumnja nedvojbeno postoji, a zbog toga nije bilo zakonske osnove za donošenje osuđujuće presude.

Sud je u ukidnom je rješenju posebno **naglasio da prethodna presuda nije sadržavala jasne razloge o subjektivnom odnosu optuženika prema djelu, odnosno nije bilo moguće utvrditi na temelju kojih činjenica sud zaključuje o postojanju namjere**. Upravo je taj nedostatak predstavljao jedan od razloga ukidanja presude.

U ponovljenom postupku sud je taj nedostatak pokušao otkloniti proširenjem obrazloženja, međutim nije utvrdio nijednu novu odlučnu činjenicu koja bi opravdala zaključak o postojanju izravne ili eventualne namjere.

Naprotiv, zaključak o namjeri i dalje se izvodi isključivo iz činjenice da je optuženik uzeo ručnu pilu i započeo piliti stablo mandarine, dok se privatna tužiteljica nalazila u njegovoj blizini, a takav zaključak nije logična posljedica izvedenih dokaza.

Niti jedan svjedok nije izjavio da je vidio kako optuženik zamahuje pilom prema tijelu privatne tužiteljice.

Svjedok Damir Mišković izričito navodi da nije vidio trenutak nastanka ozljede te da ne može reći je li do ozljeđivanja došlo kontaktom s pilom ili granama stabla. Ujedno potvrđuje da optuženik nije vikao niti galamio te opisuje situaciju bitno drukčije od privatne tužiteljice.

S druge strane, svjedok Hamdija Hamzić također priznaje da nije vidio sam trenutak ozljeđivanja, nego je privatnu tužiteljicu vidio tek nakon što je izašla iz krošnje s ozlijeđenom rukom. Njegov iskaz stoga nije neposredan dokaz načina nastanka ozljede, nego samo dokaz okolnosti koje su prethodile događaju.

Unatoč tome, prvostupanjski sud upravo na temelju iskaza osobe koja nije vidjela odlučnu činjenicu izvodi zaključak o načinu ozljeđivanja i o postojanju namjere.

Takav zaključak nije rezultat slobodne ocjene dokaza u smislu članka 450. ZKP-a, nego predstavlja zaključivanje koje nije utemeljeno na dokazima nego na pretpostavci.

Jednako tako, sud nije otklonio proturječje između nalaza sudsko-medicinskog vještaka i zaključaka koje iz tog nalaza izvodi u presudi.

Naime, iz nalaza i mišljenja proizlazi da je opisani mehanizam ozljeđivanja moguć, ali ne i jedini moguć. Vještak nije raspolagao predmetnom pilom niti je mogao zaključiti da je upravo tom pilom nastala ozljeda. Njegov nalaz potvrđuje mogućnost, ali ne i sigurnost načina nastanka ozljede. Unatoč tomu, sud nalazu daje dokaznu snagu koju on objektivno nema te ga koristi kao potvrdu optužne teze, iako iz samog nalaza proizlazi samo mogućnost, a ne izvjesnost.

Time razlozi presude ostaju u bitnom dijelu neuvjerljivi i ne omogućuju provjeru pravilnosti zaključka o krivnji optuženika.

Ad. 2.2.2. Nadalje, prvostupanjski sud nije postupio po obvezujućim pravnim shvaćanjima iz ukidnog rješenja Županijskog suda iz razloga:

Pobijana presuda donesena je nakon što je Županijski sud u Dubrovniku rješenjem Kž-39/2024-3 ukinuo raniju osuđujuću presudu te predmet vratio na ponovno suđenje uz izričite upute koje je prvostupanjski sud bio dužan provesti.

Smisao ukidnog rješenja nije bio da se postojeće obrazloženje proširi ili stilski doradi, već da se u ponovljenom postupku otklone konkretni nedostaci zbog kojih prethodna presuda nije mogla opstati.

Iz sadržaja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud formalno slijedio upute drugostupanjskog suda, ali ih nije sadržajno proveo.

NAMJERA NIJE DOKAZANA IZVAN RAZUMNE SUMNJE

Drugostupanjski sud izričito je upozorio da se postojanje namjere ne može pretpostaviti, već mora proizlaziti iz utvrđenih činjenica i biti jasno obrazloženo. Upravo je nedostatak razloga o subjektivnom odnosu optuženika prema djelu bio jedan od temeljnih razloga ukidanja prve presude.

U novoj presudi sud navodi kako iz ponašanja optuženika zaključuje da je bio svjestan da privatna tužiteljica stoji u blizini stabla te da je prihvatio mogućnost njezina ozljeđivanja.

Međutim, takav zaključak ne proizlazi iz izvedenih dokaza jer niti jedan dokaz ne potvrđuje da je optuženik pilom zamahivao prema tijelu privatne tužiteljice.

Niti jedan svjedok nije opisao takvu radnju. Niti jedan materijalni dokaz ne potvrđuje takav zaključak.

Nalaz sudsko-medicinskog vještaka također ne potvrđuje da je ozljeda mogla nastati isključivo na način kako je to utvrdio sud.

Sud je, dakle, zaključak o namjeri izveo iz pretpostavke da je optuženik morao biti svjestan mogućnosti ozljeđivanja, a takvo rezoniranje predstavlja logički skok.

Svijest o tome da se druga osoba nalazi u blizini nije sama po sebi dokaz postojanja namjere nanošenja tjelesne ozljede.

Da bi se moglo zaključiti da je optuženik postupao s eventualnom namjerom bilo je potrebno dokazati da je prihvatio mogućnost ozljeđivanja kao posljedicu svojega postupanja, a takve činjenice u ovom postupku nisu utvrđene.

Drugostupanjski sud upravo je zbog toga ukinuo prvu presudu, a n ova presuda taj nedostatak nije otklonila.

Sud je samo drukčije formulirao isti zaključak.

SUD NIJE OTKLONIO PROTURJEČJA IZMEĐU IZVEDENIH DOKAZA

Županijski sud upozorio je kako sve izvedene dokaze treba ocijeniti kao jedinstvenu cjelinu, a ne izdvajati samo one dijelove koji potvrđuju optužbu. Pobijana presuda upravo to ponovno čini.

Sud prihvća dijelove iskaza privatne tužiteljice koji odgovaraju optužbi. Prihvća dijelove iskaza Hamdije Hamzića koji odgovaraju privatnoj tužiteljici, a istodobno zanemaruje sve dijelove njihovih iskaza koji toj verziji događaja proturječe.

Iz iskaza Hamdije Hamzića proizlazi:

- da nije vidio sam trenutak ozljeđivanja,
- da nije mogao znati namjeru optuženika,
- da optuženik nije išao prema privatnoj tužiteljici,
- da je privatnu tužiteljicu vidio tek kada je izašla iz krošnje s ozlijeđenom rukom.

To su odlučne činjenice. One objektivno ograničavaju dokaznu vrijednost njegova iskaza, a sud ih uopće ne vrednuje. Umjesto toga zaključuje da upravo Hamzić potvrđuje navode privatne tužiteljice. Takav zaključak nije moguće prihvatiti.

Svjedok može potvrditi samo ono što je neposredno opažao, a Hamzić nije opažao nastanak ozljede, pa prema tome nije mogao potvrditi način njezina nastanka.

Sud nije dao uvjerljive razloge zbog kojih odbacuje obranu optuženika

Obrana optuženika tijekom cijelog postupka ostala je dosljedna. Jednako tako ostao je dosljedan i svjedok Damir Mišković.

Njihovi iskazi međusobno se podudaraju u odlučnim činjenicama:

- da je verbalni sukob započela privatna tužiteljica,
- da je optuženik izjavio kako će odrezati stablo,
- da nije zamahivao pilom prema privatnoj tužiteljici,
- da nitko nije neposredno vidio trenutak nastanka ozljede.

Sud njihove iskaze odbacuje kao nevjerodostojne. Međutim, razlog odbacivanja svodi se gotovo isključivo na tvrdnju da želi prihvatiti iskaz privatne tužiteljice, a takvo obrazloženje nije dovoljno.

Slobodna ocjena dokaza ne znači pravo suda da bez uvjerljivih razloga prihvati jedan iskaz, a odbaci drugi.

Sud mora obrazložiti zbog čega određeni iskaz smatra neistinitim, a takvo obrazloženje pobijana presuda ne sadrži.

Nije objašnjeno zbog čega bi Damir Mišković neistinito iskazivao. Nije utvrđen nikakav motiv zbog kojega bi optuženik i svjedok zajednički konstruirali događaj.

Istodobno sud bez zadržke prihvata iskaz privatne tužiteljice, premda je upravo ona zainteresirana za ishod ovog kaznenog postupka.

Takav pristup dokazima nije u skladu s načelom savjesne i brižljive ocjene svakog pojedinog dokaza niti predstavlja obrazloženje kakvo zahtijeva članak 459. ZKP-a.

Ad. 2.2.3. Također sud nije uzeo u obzir predmet Pp J-1693/19 već samo kaže da je izvršio uvid u isti, a predana je pravomoćna presuda na zadnjem ročištu iz čega bi vidjela da su privatna tužiteljica i optuženi oslobođeni za prekršaj koji im se stavlja na teret.

Jedan od temeljnih prigovora obrane tijekom cijelog postupka odnosio se na činjenicu da je protiv optuženika već pravomoćno okončan prekršajni postupak koji proizlazi iz istog životnog događaja. Na taj je prigovor ukazano još u žalbi protiv prve presude, nakon čega je Županijski sud u ukidnom rješenju izričito naložio prvostupanjskom sudu da u ponovljenom postupku razmotri odnos prekršajnog i kaznenog postupka.

Unatoč toj izričitoj uputi, prvostupanjski sud nije proveo analizu koja bi omogućila provjeru njegove odluke, a odnosi se na:

Identitet činjeničnog događaja

Iz pravomoćne prekršajne presude proizlazi da je predmet odlučivanja bio događaj od **11. prosinca 2018. godine u 09,20 sati**, u zajedničkom vrtu zgrade u Opatiji, Maršala Tita 155. U činjeničnom opisu optužnog prijedloga navedeno je da je Ante Duka tijekom verbalnog sukoba uzeo ručnu pilu, krenuo piliti stablo mandarine te da je tom prilikom Blanche Demarteni **nehotično porezao ručnom pilom u predjelu desne podlaktice**.

Kazneni postupak temelji se na istom događaju:

- isti datum, isto vrijeme, isto mjesto, iste osobe, ista ručna pila, ista ozljeda desne podlaktice.

Ne postoji niti jedna odlučna činjenica koja bi razlikovala povijesni događaj koji je bio predmet prekršajnog postupka od događaja koji je predmet ovog kaznenog postupka.

Razlika postoji isključivo u pravnoj ocjeni tog događaja.

Sud nije odgovorio na odlučno pitanje, a bit obrambenog prigovora nije bila tvrdnja da prekršaj i kazneno djelo imaju ista zakonska obilježja. Obrana je tvrdila da je riječ o **istom činjeničnom događaju**.

Sud se ograničio na zaključak da je u prekršajnom postupku bio zaštićen javni red i mir, dok se u kaznenom postupku štiti tjelesni integritet čovjeka, a takvo obrazloženje nije dovoljno. Naime, pitanje primjene načela *ne bis in idem* ne rješava se usporedbom naziva kaznenih djela niti zaštitnog objekta.

Odlučno pitanje glasi: **je li osoba drugi put kazneno progonjena zbog istih činjenica**, a na to pitanje pobijana presuda ne daje odgovor.

Prvostupanjski sud uopće nije usporedio činjenični opis iz prekršajne presude s činjeničnim opisom iz kaznene presude.

Da je to učinio, morao bi zaključiti da oba postupka proizlaze iz istog životnog događaja. Prekršajni sud već je ocjenjivao:

- verbalni sukob, uporabu ručne pile, **nastanak ozljede**, ponašanje svih sudionika događaja.

Dakle, ozljeđivanje nije naknadno unesena okolnost. Ono je sastavni dio činjeničnog opisa prekršajnog postupka.

Upravo zbog toga bilo je potrebno posebno obrazložiti zbog čega se smatra da ponovno vođenje kaznenog postupka nije protivno članku 4. Protokola broj 7 uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava, a takvo obrazloženje pobijana presuda ne sadrži.

Nepoštivanje upute Županijskog suda u ovom dijelu odnosi se na činjenicu da drugostupanjski sud nije bez razloga otvorio pitanje *ne bis in idem*.

Naprotiv, smatrao je da se radi o pravnom pitanju koje zahtijeva posebnu analizu u ponovljenom postupku, a prvostupanjski sud tu je uputu sveo na nekoliko općih tvrdnji bez analize identiteta činjenica.

Time nije izvršio obvezu iz ukidnog rješenja, a takav propust osobito je značajan zato što je pravomoćna prekršajna presuda bila poznata sudu i nalazila se u spisu prije donošenja nove presude.

Slijedom navedenog u presudi nije obrazloženo:

- zašto se smatra da nije riječ o istim činjenicama,
- zašto pravomoćna prekršajna presuda ne predstavlja zapreku daljnjem kaznenom progonu,
- zbog čega u konkretnom slučaju nije primjenjivo načelo *ne bis in idem*.

Time pobijana presuda ne omogućuje ispitivanje pravilnosti njezina pravnog zaključka.

U ovoj kaznenoj stvari se radi o presuđenoj stvari, pa se pozivamo na presudu Maresti protiv Hrvatske.

Ad.3. S druge strane obrana optuženika ukazuje da nezakonitost pobijane presude proizlazi i iz bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz člana 468. stavak 1. točka 11.) ZKP-a koja je nastala kao posljedica nepravilne primjene člana 459. stavak 3. ZKP-a u svezi sa člankom 272. stavak 1. ZKP-a, a koja se ogleda u nerazumljivosti izreke pobijane presude.

Ad.4. U kontekstu prethodno iznesenog odbrana ukazuje i na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz člana 455. stav 1. točka ZKP-a, koja se ogleda u nedostatku razloga o odlučnim činjenicama, koji bi bili zasnovani na korelaciji i međusobnom dovođenju u vezu izvedenih dokaza i njima utvrđenih činjenica.

Ad.4.1. Sukladno prednjem obrana optuženog ukazuje da je indicirana bitna povreda odredaba kaznenog postupka nastala kao posljedica nepravilne primjene odredbe člana 9. st. ZKP-a u vezi sa odredbom člana 450. stav 2. ZKP u vezi sa odredbama koje uređuju sadržaj presude.

Ad.4.2. Slijedom iznesenog obrana nadalje ističe da se indicirana bitna povreda odredaba kaznenog postupka ogleda u tome što je Sud umjesto pukog pobrojavanja izvedenih dokaza, te naprijed navedenih neobrazloženih konstrukcija, a sukladno prethodno citiranim odredbama ZKP, bio dužan navesti sadržajne elemente i rezultate izvedenih dokaza na glavnom pretresu, uključujući njihovu logičku i psihološku ocjenu u vrijednosnom smislu, te na jasan i pregledan način objasniti vezu između izvedenih dokaza⁵.

Ad.4.3. S tim u vezi odbrana posebice napominje da sukladno stajalištima kaznenoprocenjske teorije i sudske prakse nisu prihvatljiva čak ni ona obrazloženja u kojima je opisano činjenično stanje kako ga sud smatra utvrđenim, ograničavajući se pritom samo na

⁵ "U obrazloženju je potrebno navesti sadržajne elemente i rezultate izvedenih dokaza na glavnom pretresu, uključujući njihovu logičku i psihološku ocjenu u vrijednosnom smislu (npr.,protivrječnih iskaza svjedoka, nalaza i mišljenja vještaka ili priznanje optuženog), te na jasan i pregledan način objasniti vezu između izvedenih dokaza." -

navođenje izvedenih dokaza prema nazivima dokaznih sredstava, a kako to čini i Sud u pobijanoj presudi *in concreto*.

Ad.4.3.1. Nasuprot tome u obrazloženju pobijane presude Sud samo pobrojava izvedene dokaze, prenoseći i opisujući sadržaj istih, ali propuštajući da iste dovede u međusobnu vezu, te iznese ocjenu svako od tih dokaza, kako pojedinačno, tako i u vezi sa ostalim dokazima⁶.

Ad.4.4. Pored iznesenog obrana ukazuje da istovrsna bitna povreda odredaba kaznenog postupka postoji i iz razloga proturječnosti razloga o odlučnim činjenicama međusobno, tako i u proturječnosti razloga o odlučnim činjenicama i izreke pobijane presude.

Ad.4.4.1. Proturječnost razloga o odlučnim činjenicama postoji zbog toga kako je to opisano u t. 2.2.1. ove žalbe koja se odnosi na kontradiktornost izjava privatne tužiteljice i njenog svjedoka Hamdije Hamzića.

Ad.4.4.2. U tom smislu obrana posebice ukazuje da je i činjenično stanje glede odlučnih činjenica potpuno pogrešno utvrđeno.

Ad.5. S druge strane, a kada Sud i ne bi našao da u prednji žalbeni razlozi osnovani, obrana ističe da je optuženom izrečena prestroga kaznena sankcija za Antu Duka, te da se svrha izricanja kaznenopravnih sankcija i svrha kažnjavanja mogla ostvariti i izricanjem uvjetne osude optuženom. S tim u vezi obrana posebice naglašava da je Sud također zanemario činjenicu da je optuženi hrvatski branitelj, odlikovan što za posljedicu ima činjenica da je sud povrijedio odredbe čl.272 st.1. ZKP-a kada kod prvog ispitivanja nije utvrdio da li ima vojni čin i da li je odlikovan.

Ad.5.1. Sukladno tome, a poimajući kaznu prevashodno kao sredstvo retribucije prema optuženom, te slijedeći penološki zastarjela shvaćanja o neophodnosti izolacije optuženog iz društva kao bitnom elementu realizacije ciljeva specijalne prevencije, preko kojeg se trebaju ostvariti i ciljevi generalne prevencije, odbrana ističe da je sud protivno svrsi kaznenih sankcija i kažnjavanja propisanim odredbama, optuženom izrekao prestrogu kaznenu sankciju.

Ad.6. Obzirom na prethodno istaknuto očigledno je da Sud kaznu koju je izrekao, poima prevashodno kao s r e d s t v o r e t r i b u c i j e prema optuženom, pa s tim vezi slijedi i penološki zastarjela shvaćanja o neophodnosti izolacije optuženog iz društva, kao bitnom elementu realizacije ciljeva specijalne prevencije, preko kojeg se trebaju ostvariti i ciljevi generalne prevencije.

⁶ "Ukoliko se sud samo poziva na iskaz optuženog sa glavnog pretresa, bez navođenja i ocjene sadržine njegovog iskaza u razlozima presude, presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, pa je time učinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka.

Ad.6.1. Naime, retributivni element kazne, kao i svake druge kaznene sankcije, jeste nužnost koja izvire iz potrebe zaštite društva od kriminaliteta, ali isti osim neodobravanja i prijekora društvene zajednice prema delikventu, mora biti podoban da rezultira *resocijalizacijom* delikventa. U tom smislu pobijana presuda zanemaruje penološke aspekte izricanja i izvršenja kazne, zasnivajući se pritom na u penološkoj teoriji prevazidenim shvaćanjima generalne i specijalne prevencije.

Ad.6.2. Iz pobijane presude nepobitno proizlazi da sud generalnu prevenciju shvaća prevashodno kao oblik zastrašivanja i pasivne represije, koje shvatanje je u suvremenoj penološkoj praksi i teoriji, napušteno pod uticajem aktivnog društvenog sprječavanja kriminaliteta i težnjom za resocijalizacijom delikvenata. U tom kontekstu navodimo stajalište svjetski poznatog penologa Paula Cornila koji kaže da je pedagoški dokazano da se vaspitno ne može djelovati na čovjeka koji se istovremeno želi zastrašiti (Osnovi penologije, Dr. Rajka Mladenović-Kupčević, str.68).

Ad.6.2.1. Na tragu tih shvaćanja o suštini i ciljevima kaznenih sankcija na Prvom kongresu UN za suzbijanje zločina i za postupanje s delikventima, (Ženeva 1955), formulirana su i suvremena shvaćanja o generalnoj i specijalnoj prevenciji.

S tim u vezi, a prema stajalištima savremene teorije društvene odbrane (inače dominantne penološke doktrine u penološkoj teoriji i praksi), *na je f i k a s n i j a* zaštita društvenih dobara i vrijednosti može se postići *resocijalizacijom* pojedinca.

Ad.7. Međutim, pobijana presuda bez ikavog kritičkog osvrta i analize u postupku utvrđenih činjenica, kao jedini mogući način resocijalizacije optuženog, vidi u njegovoj *izolaciji* iz društvene zajednice. U tom kontekstu očigledno je da sud, izolaciju (lišenje slobode) optuženog shvata kao *conditio sine qua non* specijalne prevencije, preko kojeg treba da se ostvare i ciljevi generalne prevencije.

Ad.7.1. Stavljajući znak jednakosti između izolacije i specijalne prevencije, sud ne samo da pogrešno tumači suštinu i ciljeve specijalne prevencije (resocijalizacija), nego zanemarujući ličnost optuženog i naučno dokazanu kriminogenu prirodu zatvora (pogotovo kod relativno kratkotrajnih kazni lišenja slobode, kao što je izrečena), odluku o izboru vrste i mjere kaznene sankcije zasniva isključivo na penološki prevazidenoj ideji *segregacije*.

Ad.7.2. U tom smislu posebice upućujemo da se u kaznenopravnoj teoriji kratkotrajne kazne lišenja slobode, kakva je izrečena, smatraju kontraproduktivnim, obzirom da iste s jedne strane zbog svoje kratkoće nisu podobne i efikasne da se na osuđenikom na adekvatan način primjene mjere penitensijerne administracije, dok s druge strane predstavljaju *sui generis* "seminare kriminaliteta", činjenicom da kratkotrajnim boravkom u ustanovi osuđenik dolazi u kontakt sa osuđenima za najrazličitije oblike kaznenih djela i u opasnost da usljed tih kontakata i kriminogene prirode zatvora bude skloniji društveno devijantnim ponašanjima nego što je, tj. ako je uopće i bio.

Ad. 8. Iz svih naprijed navedenih razloga ova žalba je opravdana i na zakonu utemeljena.

Krešimir Raspudić, branitelj
Privitak: kao u tekstu